

מסורת הש"ס

י. (ז) [לעיל ד:],
 י. ת"כ צו פרש' ה ה"ג,
 [לעיל ג:], (ה) [לעיל ג: ד:
 ח. פסחים סב.], (ו) לקמן
 י. (ז) ויקרא א, ד:

הגהות הב"ח

גמ' רצ חסדא אמר פסולה
טה לשם שלמים ידידיה
: (ב) תר"ה (בדף
(ס) סכין כו' מקדש וקדשיו
במתני' התם ובגמ' תא
טפי ממתינין דקמי כלל
ת והא נמחק: (ג) שם דלי
משום גזרה אטו לפני
כפרה היו מקליין:

גליון הש"ס

תורה קרויה שלמים. כעין
נצחיות דף טו ע"א ועין לקמן
סג ע"ב מוד"ה מנחה
דף יז ע"א מוס' ד"ה
שם חמאת
לשם חמאת בשרה.
נוזר דף כז ע"ב מוס' ד"ה
שהרי:

שינויי נוסחאות

[illegible]

שחיטותיהן (שמי"ב)
יאמר ליה ר' זיורא (כ"ה)
לכל בלומר ומיעט בו נמחק
זין ללא מיבעיא ליה
(ש"ס) ית' נכס"י שחיטה:
לכל שהיתה בין (ש"ס)
בש"מ נוסף והיה עשה
חר הפרשה: כאן ק"א
לפי שהו שניו בעלים
בשניו קודש איירי
תה (ש"ס) וכע"ז בצ"ק וק"א)
ל"א של זה כשוחט כו'

[illegible]

יִשְׁתָּה הַקָּדֹשׁ (צ"פ). כְּדִי הַגִּי
בְּרַשְׁתִּי: (לֹא) צִלֵּי דְרָבָא (הַגִּי)
קָרָא שְׁלָמִי וְאִירִי שֶׁשְׁחַט
הָא תוֹדָה וְכוּ' מִשְׁמַע דְּרִי
יִיר (בְּהִי, צִק וְעוֹד): (מֵל) שֶׁ
וְלֹא אֲחֵרִינָא הוּא (יֵד דּוּד): מִנִּי

רבי שמעון אין נפרין המימין. דהרי גמר לה רבי יוחנן דפליגי זה רבי שמעון ורבנן לרבי שמעון לית ליה לב ד"ד אס הולכרו עליה להכשירן לתמידי שנה הבאה [לומר] אס הולכרו ואס לאו יהא קדושים לנמיהן שיפדו אותן ממשעו חולין

בבלא מוס ויוציאם לחול¹ ויפלו דמיהם
למותר תרומה ואחר כך יחזרו ויקחו

אחרת מתרומה חדשה יובש
 לתמנדין ^א ולדרי חכמים נפדין תמנימם
 דאית לכו לב בית דין מתנה עליה
 אז אלתא ליה ליה לריב שמעון
 בית דין מתנה עליה ^ב (בבא)
 דאזי אית ליה יובשור לתמנדין ולא
 קייא ^ג אלא לית ^ד ליה לב ב"ד מתנה
 שמעתי בשבועות: ועוד. אי נמי
 בעינת למימר דקרא דחיק ומוקי
 אנפסיה כשהפרישן בזה אחר זה
 בטומאה דערב יום טוב קאמר מי
 למימרא למימר דכי קתי שארעה מי
 לזה דפסא קאמר ארור וזה צבא
 מנייה כו' ^ה בשפסא כוסות. ^ו שמעתי
 בבבא דאזין שהות לאורועי טומאה בין
 שמיטתיהן ^ז ומרק דמו של ראשון שני
 אגמא קרב. לר' שמעון הרי אין טומאה
 בין זה לזה. ואמר ליה ^ח לטומאה שאורעה
 בין וריקתו של זה לזריקתו של זה:
 ע"כ לא מיבעיא כו' ^ט. אפילו לרבי
 ארמיה לא מתמה ^י אלא אי מכפר
 לזרעיה שמיטתו ^{יא} אי לא מכללן
 דאזין זה לזה דקאמר רבי
 שמעון בטומאת י"ט קאמר בין ^{יב}
 שמיטתו של זה לשמיטתו של זה ^{יג}:

[illegible]

ההדייה אחת להרבעה לריבון להודות להאמרינן צברות (דף 74) וכתיב זה (תהלים ק) ויזבחו וזבחי מודה. ושחט מודה בשעת ההשחטתו מן הים לשם מודה שהפריש על יצירתו מצית האסורין; והאמרת ששחט לשם הטאט. כגון טאט חלב שנשחטו לשם חטא הטאט; כשרה. ועלתה לו: פסולה לגמרי כדמן חסן מן הטאט וההשחטת: על מי שמהוייב טאט. בשינוי בעלים על מנת לזרוק דמה לשם חזירו המהוייב טאט כמותו: שאינו מהוייב עשה. פסול עבר עשה [הו] ובעשה שייך לנימור [ו] טאט כדמפרש ואולי: ואומר רבא טאט מכפרת על חייבי עשה. הלכך מהוייב כפרה כמותו הוא: לנימור. דעשה בת מינה דחטאט היא: ואומר רבא 'ו' על מי שמהוייב עולה כשרה. אלמלא לאו מיינה הוא דהא [ו] עבירות עשה צידו שהפריש עולה עיניהן [הו]: מקיצעא

וְחֹמֶר הוּא לֵן לְמִימַר דִּלְפִּילּוּ מְקִיצְעָא מְכַפְרָא אֵלֹא דְלִינָה מְכַפְרָא

[illegible]

כל הזבחים פרק ראשון זבחים

וְעַמָּה מֵאִשׁ דְּבָחִין לִכְפֹּר
דְּהֵאֵס וּבִצְרִייתָא חִידָשׁ טַפִּי
אַלָּא לִכְפֹּר עַל מִזְבֵּחַ הַחֵי
טוֹמֵאת מִקְדָּשׁ וּמוֹצֵחַ הַחֵי

לדברי ר' שמעון אין נפדין תמימים ⁶ לדברי חכמים ⁷ נפדין תמימין ועוד הא בעא מיניה ר' ירמיה מר' יורא שעירי עצרת שקבל דמין בשני כוסות ונורק דמו של ראשון שני למה הוא בא על טומאה שאורעה בין [זריקה של] ⁸ זה לזה [נורק דמו של שני למה הוא קריבין] ⁹ עד כאן לא מיבעיא ליה אלא עשה דלאחר שחיטה אבל עשה דלאחר הפרשה לא קא מיבעיא ליה דלמא אם תימצי לומר קאמר: איתמר תודה ששחטה לשם תודת חבירו (כשרה) רבה ¹⁰ אמר כשרה רב חסדא אמר פסולה רבה אמר כשרה תודה לשם תודה נשחטה רב חסדא אמר פסולה ¹¹ לשום שלמים ידיה נשחטה ¹² בעינן אמר רבה מנא אמינא לה ¹³ דתניא ¹⁴ ובשר נבח תודת שלמיו ביום ¹⁵ הקריבו את זבחה וגו' אבא חנין אמר משום ר' אליעזר בא ללמד ¹⁶ תודה ששחטה לשם שלמים כשרה לשלמים שנשחטו לשם תודה פסולים ומה הפרש בין זה לזה ¹⁷ תודה קרויה שלמים ואין לשלמים קרוין תודה שלמים לשם תודה פסולה הא תודה לשם תודה כשרה מאי לאו דחבריה לא ידיה אבל דחבריה מאי פסולה ארתני שלמים ¹⁸ לשם תודה פסולה ליתני תודה לשם תודה וכ"ש שלמים לשם תודה שלמים לשם תודה ידיה איצטרך ליה סלקא דעתך אמינא מדתודה קרויה לשלמים שלמים נמי קרוין תודה וכי שחיט להו לשם תודה ליכשרו קא משמע לן: אמר רבא ¹⁹ חטאת ²⁰ ששחטה לשם חטאת כשירה לשם עולה פסולה מאי טעמא ²¹ ושחטתה אותה לחטאת אמר רחמנא והרי חטאת לשם חטאת נשחטה לשם עולה פסולה ²² ואמר רבא

והפסולת ששחטה על מי שמחוייב עולה כשרה מאי
 פסולה יעל מי שמחוייב עולה כשרה מאי
 וטעמא וכפר עליו ^א עליו ולא על חבירו
 חבירו דומיא ידיה במחוייב כפרה כמותה
 ואמר רבא חטאת ^ב השחטה על מי
 ששאינו מחוייב כלום פסולה שאין לך אדם
 כישראל שאינו מחוייב עשה ואמר רבא
 חטאת מכפרת על חייבי עשה מק"ו ^א על
 חייבי כריתות מכפרת על חייבי עשה לא
 ככל שכן למימרא דבת מינה היא והאמר
 רבא חטאת ששחטה על מי שמחוייב חטאת
 פסולה על מי שמחוייב עולה כשרה מאי

לומר דהך דהבא נקט
צעלים אע"ג דבא לא
פירקין (לעיל דף ג') דרב
ויהא] ה' דלקטין נקט לשם
דעיי רבא חטאת חלב ששחטה
מהו: **הטאת** ששחטה
שלא הפרישה עדיין דלי
כלום אם תימזי לומר
דמסתמא עולה יציא ויכ
דכשפירשנה יכפר על כל
פסולת: [א] דגרסינן [ב] צבא
דלי גרסינן הכא חטאת
חייבי עשה מהבא שמעינן לה

וּמִכְפָּרָא אֱלֹא דְאִינֵה מִכְפָּרָא ^[מז] הוֹאִיל וְעִיקְרָא לְמִילְתָּא

אית ליה כרי: [גן ד'נצ'ל ומשוה: [לך
 רבה דשפעה דקאמר ד'ל שפיה מגוריה,
 מודה, וטעמא דהודה לשום דכתיב
 ומדריקא דטעמא דשלמיים שום דהודה
 כן דרבי בגיטראס (ו'ט' - ו') [לך ז"ל

ל [עומאת] מקדש וקדשיו ^א כמתמינן
מתמינן והא ^ב דקמי שחלמו לא בא
לאפוקי שער הפנימי דצעין חרמי
ן ואף על גב דמשמע התם דלא לא
משום צורה ^א הו מקלין צגון
אפי' בנותר חטאות הפנימיות היינו
משום דהכי גמירי דמותר חטאות
צבור לעולה ורבינו חננאל מפרש
כפירוש הערוך וגרים התם מניא
נמי הכי וקאי אמילתא דרבי ^ב יוחנן
דאמר דלרבי שמעון מקלין צגון
צגפון הואיל ומעיקרה עולה והשתא
עולה אצל לא צמותר חטאת כו'
ומימא אלא נטר על לטוק ^א דלעיל
הוא ליה לאחוי' :

דלמא אם תימצי לומר קאמר.
ורבי זירא נמי שהשיב

ומי לרבי ירמיה על טומאה שארעה
צין זו לזו כמו כן אם תימצי לומר
קאמר וקושיא ראשונה ומי אית ליה
לרבי שמעון לב בית דין מתנה לא חש
לתוך להיכל למימר לדפוסניהו דה
אחר זו ואינו חושש בקושיא לרבי וילמא
ליה לקרא כו' ועוד להיכל לדית ליה
תקנתא ברעייא ^א אית ליה לרבי שמעון
לב בית דין מתנה כדמוכה במנחות
פ' המורה (עט') ומיניה הא מוכח דהיכל
דאית ליה תקנתא ברעייא לית ליה
לב בית דין מתנה וכאן אית ליה
תקנתא ברעייא: תורה ששחטה
אשם תורת חבריו כבירה. ועולה
לש חובה משום ^א שני צעלים
מיפסלא דאין ^א שני צעלים אלא (א"כ)
צוריקה ורב חסדא אמר פסולה פירוש
לא עלתה לש חובה משום דהוי שני
קודש כשאמר תורת פלוני לש חובה
אחרת של פלוני אבל אמר תורה זו
לש פלוני כשרה גמורה לפי שהוא
שני צעלים נשחטה ^א דכשרה גמורה:
הגה"ה רב חסדא אמר פסולה:
ונראה דוקא בתורה פליג משום דכמי

בהן קרא שלמיו ובקונטרס פירש
דהוא הדין בשאר קרצנות:

אמר רבא חטאת ששחטה לשהם
חטאת בשרה. פירש רבנו
 תם דרבה ^(ה) כרז חסדא קיל דהא
 דרבה אידחי וטעמא דתודה משום
 שלמים ^(א) משמע דר"ל דאיירי ששחטה
 לשם חטאת חזירו ונראה דלאו דהכי
 מיירי מדלא קאמר דהדיא חזירו
 אלא מיירי בחטאת חזב לשם חטאת
 דם ^(ה) כדאמר רבא לקמן צפיקרין
 דם ^(א) חטאת חזב ששחטה לשם

חטאת דם לשם חטאת עצודת כוכבים
כשרה לשם חטאת מזיר לשם חטאת
מזורע פסולה הני עולות יניהו ואם
תאמר ותמתי דרבה ^{לח} למה לי ויש

וְנִשְׁמָעוּ עֵינָיו לִשְׁנֵי קוֹדֶשׁ אִפְכַּח מִשְׁנֵי
 שֶׁ הַפְּסוּקִים כְּדָבָרָיו ^[א] מְדַמֵּר דְּרִישׁ
 קִי בִּר אִמִּי רַמִּי שֵׁנִי קוֹדֶשׁ ^[ב] וּמִשְׁנֵי
 חֲטָאוֹת וְגַם מִשּׁוֹם צִיָּא לְדַחֵר כִּי
 לֵאשׁ חֲטָאָה טוֹמַמַּת מִקֹּדֶשׁ וּקְדָשׁוֹ
 אֵל שֶׁ מִשְׁמַחֲמֵחַ עוֹלָה בְּיָהֳרָה. וְכִּגוֹן
 יִישָׁה ^[ג] הוּא לִיָּה כְּעַל מִי שֶׁאִינוֹ מִחוּיִב
 לֹא מִכִּפְּרָא אַעֲשֶׂה לְדַחֵר הַפְּרָשָׁה
 עַל הַכֵּל אִלֵּין דַּמֵּר הָרִי עַלִּי עוֹלָה
 שֶׁנֶּעֱבַר: עַל מִי שֶׁאִינוֹ מִחוּיִב בְּכּוּם
 מִחֲמַל עוֹלָה דְּגַבִּי עוֹלָה ^[ד] מִמִּי כְּתִיב לִכְפֹּר עֲלֵינוּ
 יִדָּק מִלֵּתָא ^[ה] דְּרַבָּא חֲטָאוֹת מִכִּפְּרַת עַל
 עַל חִיבֵי עֲשֶׂה אֵל בָּא שֶׁבֶן. מֵהָא קַל
 יִימִי קָאִתֵּא וְהֵאֵי קַל וְחֹמֶר לְקוֹפִיא:

אם שאל באת"ל דמכפר אעשה לזאת הפרשה אם עד אחר שחייט
לא למיפסט האבנאי דזבנאי לן, דודאי ר' ירמ לא פליג
דזש וקדשו (ליכא למבנאי על טומאה שבין) שחטא לשחטא. דהא
יפסט צעין מתאבות ר' ירמ דאפשר דהשיב באת"ל דלאת"ן
לא מוסיפסט צעיר דרבה דלקמן, וכך משני משום דמקיבנא לא

ס' הרמז"ס פט"ו מפסקה"מ הי"ד (יד דוד וע"ש): מגן אבנר
תיב וכיפר עליו כו':

עין משפט
נר מצוה

בב א מיי פ"ד מהלכות
שקלים הלכה יא:
ל ב מיי פרק טו מהלכות
פסח"מ הלכה יג:
לא ג מיי שם הלכה ז:
לב ד מיי שם הלכה ח:
לג ה מיי שם הל"ט וה"י יד:

תורה אור השלם

1. ובשר זבח תודת שלמים
ביום קרבנו יאכל לא יניח
ממנו עד בקר: ואם נדר או
נדבה זבח קרבנו ביום הקריבו
את זבחו יאכל וממחרת
והנותר ממנו יאכל:
ויקרא ז, טו-טז

2. וסמך את ידו על ראש
החטאת ושחט אותה לחטאת
במקום אשר ישחט את
העולה:
ויקרא ד, לג

מוסף רש"י

[illegible]

ליקוטים

על פי שמוחייב עולה כשרה. ולא
עלתה לבעלים. כן הוא ברביב"ם
וע"ז מפיסה"ה, ובוכב"ם
מבואר בהסכמ שעה, ואינו
מבואר דלא עלתה לבעלים. ודין
לפעיל לשם חולין מבואר להדיא
ושם מ"ז ע"כ [דלא עלתה], ודין
זה מ"ז עולה כלל. ולומר
דהר"ם למד מזה דכמו לשם
חולין דאין מחשבה פוסלת מ"מ
לא עלתה, כמא נמי, וזה דרך
הר"ם, והוא הילכתי יראה לי
דכרכו דצ"ע. (מנ"ח מ' קנ"ח)

שיטה מקובצת

[illegible]

תוס' (טור): רש"י ד"ה דלמא את"ל
זינו מכפר על עשה דלאחר הפרסה,
דהשיב[ן] רבי זירא על [הנציע] דלעיל
כח [דקסבר] דליכא למיפסג האנציע,
או עד זריקה כו':

י"ז"ל תיקון זה וכתב דהכל מימרא